

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. M. A. A. S.**, zastoupeného Mgr. Gabrielem Šípem, advokátem se sídlem Kleinerova 24, Kladno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze, ze dne 26. 9. 2006, sp. zn. 46 Az 69/2006,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Gabriela Šípa **se u r č u j e** částkou 6144 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 29. 8. 2006, č. j. OAM-1048/LE-C09-C09-2006, o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), domnívá se totiž, že v jeho věci rozhodoval soud k tomu místně nepřislušný (Krajský soud v Praze), k němuž stěžovatel podal žalobu v důsledku špatné informace poskytnuté žalovaným. Uvádí, že ani z doslovného znění § 32 odst. 4 zákona o azylu (*„K řízení o žalobě je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu.“*), ve spojitosti s ust. § 77 odst. 1 (*„Místem hlášeného pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany je azylové zařízení, do něhož je ministerstvem umístěn.“*) a ust. § 73 odst. 1 téhož zákona nelze vyčíst, že by byl v jeho případě místně příslušným Krajský soud v Praze. Stěžovatel totiž v době podání žaloby pobýval v přijímacím středisku tranzitního prostoru mezinárodního letiště, v detašovaném pracovišti V. P. Dodává, že žalovaný porušil jeho právo na zákonného soudce, když jej do tohoto detašovaného pracoviště přemístil, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Záměrem žalovaného bylo dle jeho názoru dosáhnout změny místní příslušnosti a nahradit tak nespolehlivý Městský soud v Praze spolehlivým Krajským soudem v Praze. Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že jeho námitka o nepřislušnosti žalovaného k přesunu do V. P. je neopodstatněná vzhledem

k tomu, že policie je bezpečnostním sborem podřízeným Ministerstvu vnitra ČR, takže nemůže být považováno za rozpor se zákonem, pokud cizince do tohoto zařízení umístí právě žalovaný. Stěžovatel dále připomíná, že jediným zákonným ustanovením, které umožňuje zbavit svobody cizince, jenž požádal o azyl v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, je § 73 odst. 1 zákona o azylu („*Policie umístí do přijímacího střediska v tranzitním prostoru mezinárodního letiště cizince, jenž učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tomto prostoru.*“). Z ustanovení § 73 zákona o azylu tedy vyplývá, že do přijímacího střediska v tranzitním prostoru mezinárodního letiště umísťuje cizince zásadně policie a nikoliv žalovaný. Ten je nadán pravomocí přemístit cizince do azylového zařízení na území pouze za splnění taxativně vymezených podmínek, nikoliv ovšem do jiného zařízení. Zařízení ve V. P. dle jeho názoru není azylovým zařízením ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o azylu. Neobstojí ani tvrzení, že se jedná o detašované pracoviště přijímacího střediska v tranzitním prostoru mezinárodního letiště a že tudíž stěžovatel i nadále zůstává v přijímacím středisku v souladu ust. § 73 odst. 2 zákona o azylu. Ze samotného názvu přijímacího střediska je totiž zřejmé, že se musí nacházet v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, což ovšem zařízení ve V. P. nesplňuje. Upozorňuje v této souvislosti na zákonné definice tranzitního prostoru a letiště a uzavírá, že zařízení ve V. P. tak stojí zcela mimo zákon. Žalovaný navíc neměl žádné zákonné zmocnění stěžovatele do tohoto zařízení umístit, a proto k němu (k protiprávnímu jednání žalovaného, jež tedy nemůže vyvolávat právní následky) neměl soud při zkoumání místní příslušnosti vůbec přihlížet. Ze všech shora uvedených důvodů se stěžovatel domnívá, že k rozhodování o jeho žalobě byl příslušný Městský soud v Praze, řízení před Krajským soudem v Praze bylo zmatečné, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Při zvažování přijatelnosti projednávané kasační stížnosti vycházel zdejší soud ze skutečnosti, že se již skutkově a právně obdobným případem, kdy stěžovatelé použili prakticky shodnou právní argumentaci, podrobně zabýval, a proto odkazuje na svůj právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. 2 Azs 156/2006, v němž zejména uvedl: „*Nedostatek místní příslušnosti krajského soudu, který ve věci rozhodoval, namítaný až v kasační stížnosti, zásadně nezpůsobuje zmatečnost řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a není tak důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí. Jako místo hlášeného pobytu žadatele o azyl ve smyslu § 77 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je třeba považovat i přijímací středisko, do něhož byl stěžovatel umístěn policií podle § 73 odst. 1 zákona o azylu.*“

Vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl právním zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát Mgr. Gabriel Šíp; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, prostudování spisu (č. l. 34), 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, 600 Kč jako náhradu za promeškaný čas a 744 Kč jako cestovní náhrady (č. l. 35) - v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), f), § 13 odst. 3, § 14 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách a vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 496/2005 Sb., celkem tedy 6144 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu